

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FORBRYDERS LIV OG LEVNED, EN

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

En Forbryders Liv og Levned

Kriminalroman

3 Akter

50 Afdl.

Optaget af Nordisk Films Co.

A/S »FOTORAMA»
eller Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

PERSONERNE:

Thomas Busch Hr. *Lauritz Olsen*.
Dr. Stein, Forfatter Hr. *Fr. Jacobsen*.
Schreiber, Fængselsdirektør . Hr. *H. Søndergaard*.
Dernburg, Direktør for Spillebanken i
 Ponte Marco Hr. *Oluf Billesborg*.
Elsie, hans Datter Frk. *Ingeborg Skov*.

Beretningen om den Dødsdømtes
eventyrlige Liv og Levned er saa fuld af
Spænding og saa rig paa Overraskelser,
at den fængsler lige fra først til sidst. Og
det bliver kun et yderligere Plus, at den
blot aflægges for at tjene som et Led i
den durkdrevne Forbyrders

Kamp mod Samfundet!

AFDELINGERNE:

1. Thomas Busch i sin Celle.
2. Retsbetjentene afhenter ham.
3. Dommen forkyndes.
4. Dømt til Døden.
5. Paa Vej mod Cellen.
6. Et Ildebefindende.
7. En Dame blandt Tilhørerne!
8. Atter i fuld Vigeur.
9. Den lille Papirskugle.
10. Fængselspræstens Besøg.
11. En sidste Bøn.
12. »Jeg vilde gerne diktere mine Memoirer.«
13. Hos Forfatteren Dr. Stein.
14. Et Brev fra Fængselsdirektøren.
15. Dr. Stein belaver sig til Diktaten.
16. I Cellen hos Thomas Busch.
17. En glimrende Fortæller.
18. Det hvide Mærke paa Hatten.
19. Udenfor Fængselsporten.
20. »Der er han!«
21. Dagen efter.
22. Dr. Stein faar Besøg af Folk fra Elektricitetsværket.
23. Thomas Buschs Medhjælper.
24. En Seddel i Dr. Steins Hat.
25. Den vidunderlige Memoirediktat genoptages.
26. Eventyrlige Beretninger aflægges.
27. »Da jeg stjal en halv Million.«
28. Indbrudet i Nationalbanken.
29. »Nu vil jeg fortælle om, da jeg var Storhertug.«
30. Den elegante Lystyacht ændres.
31. Udenfor Spillebanken i Ponte Marco.
32. En Flugt med flere Millioner Francs.

33. Atter i sit Hjem.
34. Et skæbnesvangert Besøg.
35. Dr. Stein overmandes.
36. Bundet paa Hænder og Fødder.
37. Forklædt som Dr. Stein.
38. Udenfor Fængslet.
39. Thomas Busch parat.
40. Den falske Dr. Stein føres ind.
41. Arrestbetjenten overfaldes.
42. I Dr. Steins Hjem.
43. Stuepigen finder sin Herre bastet og bunden.
44. Thomas Busch forklædt som Stein.
45. En lille, vittig Seddel!
46. Politiet alarmeres.
47. Thomas Busch forlader Fængslet.
48. I den tomme Celle.
49. Retsbetjenten befries.
50. Atter undsluppet den jordiske Retfærdighed.

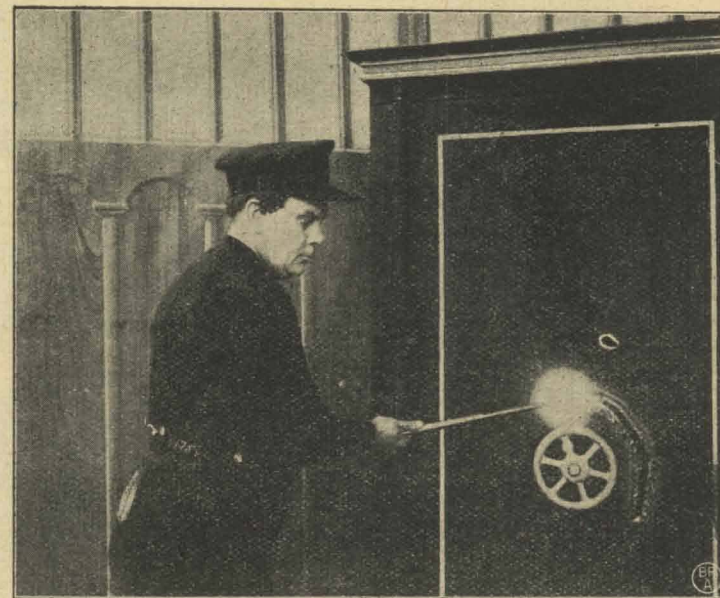

LAURITZ OLSEN

Thomas Busch er ubetinget Verdens farligste Forbryder — dobbelt farlig, fordi han har forstaaet at undvige fra alle de Fængsler, hvor han hidtil har været indespærret. Der er ikke Tal paa de Historier, der fortælles om hans geniale Opfindsomhed, naar det gjaldt om at flygte fra et eller andet Fængsel.

Paany har Politiet lagt en Fælde for den snedige Forbryder. Han er gaaet i den og sidder nu atter i Fængsel, ventende paa sin Dom. Endelig oprinder den Dag, da han føres til Retssalen for at faa sin Dom forkyndt. Overalt er stillet Vagtposter for at forhindre ham i at flygte. Men Thomas Busch tænker ikke paa sligt. Han er ikke saa dum at løbe Panden mod Muren. Han behøver ikke at forhaste sig. Som

den forudseende Mand, han er, har han for længe siden — længe før sin Arrestation — forberedt sin Flugt, og han ved saa sikkert, at han om 4 Dage atter vil være hos sine Kammerater.

Thomas Busch dømmes til Døden. Paa Vejen fra Retsalen tilbage til Cellen simulerer han et Ildebefindende. Vagtmandskabet fører ham ind i det nærmeste Venteværelse, hvor et Glas Vand hurtigt bringer ham til sig selv. Mellem et Par af sine Fingre har han haft en lille, fast sammenrullet Papirkugle. Den taber han paa Gulvet, og da han atter føres ud, bøjer en tilstedeværende ældre Dame sig ned og tager den op. Den ældre Dame er i Virkeligheden en af Thomas Buschs Hjælpere i Forklædning, og paa Sedlen, hvora Kuglen er

dammet, staar blot disse Ord: »Tiden er inde. Pas godt paa det hvide Mærke!«

I sin Celle faar Thomas Busch Besøg af Fængselspræsten, der kommer for at give Fängen Lejlighed til at fremsætte et sidste Ønske, som vil blive opfyldt, dersom det ikke er i Strid med Fængselsreglementet. Thomas Busch svarede, at han netop har et Ønske, som han gerne vilde se virkeliggjort. Hans Liv har været saa rigt paa eventyrlige Oplevelser, at han nok kunde lide at diktere sine Memoirer til en eller anden Forfatter, der forstod at sætte dem i Form. Paa den Maade vilde han naa, inden han døde, at sætte sig selv et Monument i den offentlige Bevidsthed. Denne Sortie af Tilværelsen vilde tilfredsstille hans Forfængelighed.

Fængselspræsten meddeler Fængselsdirektøren Resultatet af sin Samtale med den dødsdømte Fange. De finder begge, at Ønsket er besynderligt, men ingen af dem indser, at det bør give dem Anledning til Mistanke. Fængselsdirektøren er jo selv Herre over, til hvem han vil overlade at forfatte Forbryderens Memoirer, og naar iøvrigt passende Forsigtighedsregler iagttages, vil der næppe være Grund til Ængstelse. Man beslutter altsaa at efterkomme Fangens Anmodning, og Fængselsdirektøren sætter sig straks i Forbindelse med den ansete Forfatter, Dr. Stein, en ældre, paalidelig Mand, hvem han kender personlig og nærer Tillid til. Dr. Stein føler sig tiltalt af den ejendommelige Opgave og indfinder sig næste Dags Formiddag i Fængslet for at begynde sit Hverv. En

Arrestbetjent faar Ordre til at ledsage Doktoren til den Dødsdømtes Celle og selv forblive derinde, saa længe Dr. Stein opholder sig der.

Thomas Busch overrasker Dr. Stein ved at vise sig i Besiddelse af en dannet Mands Væsen. Dertil er han en ypperlig Fortæller, der livligt og malende skildrer de Begivenheder, der skal lægges til Grund for det første Kapitel i Memoirerne. Medens Forfatteren fæstner hans Diktat til Papiret, ser han sit Snit til at anbringe et Mærke af en kalket Finger paa Dr. Steins sorte Filthat. Det er »det hvide Mærke«, det hemmelige Tegn til Hjælperne. Da Dr. Stein denne Eftermiddag forlader Fængselsbygningen, bliver han, uden selv at vide det, skarpt fikseret af et Par Herrer, der har stillet sig paa Post udenfor Fængslet, og som, da de har opdaget »det hvide Mærke«, følger efter Forfatteren til hans Hjem.

Næste Morgen, inden Dr. Stein er gaaet hjemmefra, indfinder der sig en Mand, der foregiver at være udsendt af Elektricitetsværket. Pigen, der lukker op, giver uden Indvending Manden Adgang til Entréen, hvor Elektricitetsmaaleren er anbragt. Hun ved jo ikke, at Manden i Virkeligheden er en Kammerat til Busch, og at hans Ærinde er at stikke en lille Seddel indenfor Svederemmen i Forfatterens Hat. Saaledes gaar det til, at Forfatteren, den ansete og paalidelige Dr. Stein, kommer til at fungere som Budbringer mellem den berygtede Forbryder og hans Hjælpere udenfor Fængslet, thi medens Dr. Stein denne Dag er optaget af sine Optegnelser til Memoirerne, lister Thomas Busch Sedlen frem fra dens Skjul. Dens Indhold fortæller ham, at Hjælperne for deres Vedkommende nu er parate til det, der skal finde Sted.

For at aflede mulig Mistanke vil Thomas Busch dog lade

endnu en Dag gaa, og han aftaler med Dr. Stein at komme igen næste Dag for at modtage Optegnelserne til tredje Kapitel. — *Men Dagen derpaa flygtede Thomas Busch fra Fængslet.* Dette gik for sig paa følgende Maade:

Om Morgenens modtog Dr. Stein Besøg af to af Forbryderens Hjælpere, der under et intetsigende Paaskud anmodede Forfatterens om en Samtale. I samme Øjeblik, de blev alene med ham, faldt de begge paa én Gang over ham og bandt den ulykkelige Mand paa Hænder og Fødder og surrede ham fast til en Stol.

Da de nogle Minutter senere atter forlod Lejligheden, var den ene maskeret nøjagtig som Dr. Stein og bar dennes Hat og Frakke. Han begav sig skyndsomst til Fængslet, hvor alle Døre aabnedes for ham, indtil han tilsidst stod i Cellen hos Thomas Busch. For de to Forbrydere var det en smal Sag at overmande den intetanende Arrestbetjent, og i demmes Klæder ledsagede selve Thomas Busch den falske Dr. Stein ud af Fængslet.

Personerne:

Thomas Busch.....	Lauritz Olsen.
Dr. Stein, Forfatter.....	Fr. Jacobsen.
Schreiber, Fængselsdirektør.....	H. Søndergaard.
Dernburg, Direktør for Spillebanken	
1 Ponte Marco.....	Oluf Billesborg.
Elsie, hans Datter.....	Ingeborg Skov.

Thomas Busch er ubetinget Verdens farligste Forbryder - dobbelt farlig, fordi han har forstaaet at undvige fra alle de Fængsler, hvor han hidtil har været indesperret. Der er ikke Tal paa de Historier, der fortælles om hans geniale Opfindsomhed, naar det gjaldt om at flygte fra et eller andet Fængsel.

Paa ny har Politiet jagt en Fælde for den snedige Forbryder. Han er gaaet i den og sidder nu atter i Fængsel, ventende paa sin Dom. Endelig oprinder den Dag, da han føres til Retssalen for at faa sin Dom forkyndt. Overalt er stillet Vagtposter for at forhindre ham i at flygte. Men tænker ikke paa sligt. Han er ikke saa dum at løbe Panden mod Muren. Han behøver ikke at forhaste sig. Som den forudseende Mand, han er, har han for lange siden - længe før sin Arrestation - forberedt sin Flugt, og han ved saa sikkert, at han om 4 Dage atter vil være hos sine Kammerater.

Thomas Busch dømmes til Døden. Paa Vejen fra Retssalen tilbage til Cellen simulerer han et Ildebefindende. Vagtmandskabet fører ham ind i det nærmeste Venteværelse, hvor et Glas Vand hurtigt bringer ham til sig selv. Mellem et Par af sine Fingre har han haft en lille, fast sammenrullet Papirkugle. Den taber han paa Gulvet, og da han atter føres ud, bøjer en tilstedeværende ældre Dame sig ned og tager den op. Den ældre Dame er i Virkeligheden en af Thomas Buschs Hjælpere i Forklædning, og paa Sedlen, hvorefter Kuglen er dannet, staar blot disse Ord: "Tiden er inde. Pas godt paa det hvide Mærke!"

I sin Celle faar Thomas Busch Besøg af Fængselspræsten, der kommer for at give Fangen Lejlighed til at fremsætte et sidste Ønske, som vil

blive opfyldt, dersom det ikke er i Strid med Fængselsreglementet. Thomas Busch svarer, at han netop har et Ønske, som han gerne vilde se virkelig-gjort. Hans Liv har været saa rigt paa eventyrlige Oplevelser, at han nok kunde lide at diktere sine Memoirer til en eller anden Forfatter, der forstod at sætte dem i Form. Paa den Maade vilde han naa, inden han døde, at sætte sig selv et Monument i den offentlige Bevidsthed. Denne Sortie af Tilvarelsen vilde tilfredsstille hans Forfængelighed.

Fængselspræsten meddeler Fængselsdirektøren Resultatet af sin Samtale med den dødsdømte Fange. De finder begge, at Ønsket er besynderligt, men ingen af dem indser, at det bør give dem Anledning til Mistanke. Fængselsdirektøren er jo selv Herre over, til hven han vil overlade at forfatte Forbryderens Memoirer, og naar iøvrigt passende Forsigtighedsregler iagttages, vil der næppe være Grund til Angstelse. Man beslutter altsaa at efterkomme Fangens Anmodning, og Fængselsdirektøren sætter sig straks i Forbindelse med den ansete Forfatter, Dr. Stein, en ældre, paalidelig Mand, hvem han kender personlig og nærer Tillid til. Dr. Stein føler sig tiltalt af den ejendommelige Opgave og indfinder sig næste Dags Formiddag i Fængslet for at begynde sit Hverv. En Arrestbetjent faar Ordre til at ledsage Doktoren til den Dødsdømtes Celle og selv forblive derinde, saa længe Dr. Stein opholder sig der.

Thomas Busch overrasker Dr. Stein ved at vise sig i Besiddelse af en dannet Mands Væsen. Dertil er han en ypperlig Fortæller, der livligt og malende skildrer de Begivenheder, der skal lægges til Grund for det første Kapitel i Memoirerne. Medens Forfatteren fæstner hans Diktat til Papiret, ser han sit Snit til at anbringe et Mærke af en kalket Finger paa Dr. Steins sorte Filthat. Det er "det hvide Mærke", det hemmelige Tegn til Hjælperne. Da Dr. Stein denne Eftermiddag forlader Fængselsbygningen, bliver han, uden selv at vide det, skarpt fikseret af et Par Herrer, der har stillet sig paa Post udenfor Fængslet, og som, da de har opdaget "det hvide Mærke", følger efter Forfatteren til hans Hjem.

Næste Morgen, inden Dr. Stein er gaaet hjemmefra, indfinder der sig en Mand, der foregiver at være udsendt af Elektricitetsværket. Pigen, der

lukker op, giver uden Indvending Manden Adgang til Entreen, hvor Elektricitetsmaaleren er anbragt. Hun ved jo ikke, at Manden i Virkeligheden er en Kammerat til Thomas Busch, og at hans Arinde er at stikke en lille Seddel indenfor Svederemmen i Forfatterens Hat. Saaledes gaar det til, at Forfatteren, den ansete og paalidelige Dr.Stein kommer til at fungere som Budbringer mellem den berygtede Forbryder og hans Hjælpere udenfor Fængslet, thi medens Dr.Stein denne Dag er optaget af sine Optegnelser til Memoirerne, lister Thomas Busch Sedlen frem fra dens Skjul. Dens Indhold fortæller ham, at Hjælperne for deres Vedkommende nu er parate til det, der skal finde Sted.

For at aflede mulig Mistanke vil Thomas Busch dog lade endnu en Dag gaa, og han aftaler med Dr.Stein at komme igen næste Dag for at modtage Optegnelserne til tredje Kapitel. -Men Dagen derpaa flygtede Thomas Busch fra Fængslet. Dette gik for sig paa følgende Maade:

Om Morgenens modtog Dr.Stein Besøg af to af Forbryderens Hjælpere, der under et intetsigende Paaskud anmodede Forfatteren om en Samtale. I samme Øjeblik de blev alene med ham, faldt de begge paa en Gang over ham og bandt den ulykkelige Mand paa Hænder og Fødder og surrede ham fast til en Stol.

Da de nogle Minuter senere atter forlod Lejligheden, var den ene maskeret nøjagtig som Dr. Stein og bar dennes Hat og Frakke. Han begav sig skyndsomst til Fængslet, hvor alle Døre aabnedes for ham, indtil han til sidst stod i Cellen hos Thomas Busch. For de to Forbrydere var det en smal Sag at overmande den intetanende Arrestbetjent, og i dennes Klæder ledsagede selve Thomas Busch den falske Dr.Stein ud af Fængslet.

Indkøbs og, giver uden indvending Manden adgang til Entreen, hvor Elektrik-
olietankstationen er anbragt. Han ved jo ikke, at Manden i Virkeligheden er
en Kammerat til Thomas Busch, og at hans Kinding er et utikke en lille Sæde
del indentor Svederemmen i Forfatterens Hat. Saaledes gik det til, at
Forfatteren, den eneste og paalidelige Dr. Stein kommer til at fungere som
Buddinger mellem den berøgtede Forbyder og hans Hjalperer udenfor Væng-
ler, thi medens Dr. Stein denne Dag er optaget af sine Optegnelser til
Memoirerne, skriver Thomas Busch Sæden frem fra dens Skjul. Den Indhold
fortæller ham, at Hjalperne for deres Vedkommende nu er parate til det,
der skal lindre Sted.

For at allerede mulig Mistanke vil Thomas Busch dog lade endnu en Dag
gaa, og han afsluttede med Dr. Stein at komme igen næste Dag for at modtage
Optegnelserne til tredje Kapitel. - Men Dagen derpaa tilfældt Thomas Busch
fra Hængslet. Dette gik for sig på følgende Maade:

Om Morgenen modtog Dr. Stein et Brev fra Forbyderens Hjalperer,
der under et intetstændig Besøg i Forbyderens Hat. I
næppe Øjeblik de blev alene med hinanden, begynder de en Gang over ham
og bandt den ulækkelige Mand på Hængslet og snubbede ham fast til
en Stol.

Da de nogle Minuter senere efter forlod Lejligheden, var den ene
maskeret nøjagtig som Dr. Stein og var dennes Hat og Frakke. Han begav sig
skyndsomt til Hængslet, hvor alle Døre søndes for ham, indtil han til
sidst stod i Gælden hos Thomas Busch. For de to Forbydere var det en smule
Sag at overmande den intetstændig Arrestbetjent, og i dennes Kinder ledages
de selve Thomas Busch den falske Dr. Stein ud af Hængslet.

Der Roman des Gefangenen.

Kriminal-Drama in drei Akten.

Personen:

Thomas Busch.....Herr Lauritz Olsen
Dr. Stein, Schriftsteller.....Herr Frederik Jacobsen
Der Gefängnisdirektor Faber....Herr Holger Søndergaard
Corrado, der Direktor des Spielbank.Herr Svend Billes-
borg.
Elsa, seine Tochter.....Frl. Ingeborg Skov.

Thomas Busch, ein Raubmörder, nach dem die Polizei jahrelang vergeblich fahndete, wird zum Tode verurteilt, ohne dass er Erschütterung oder Reue verrät. Allein auf dem Rückwege in seine Zelle fällt er in Ohnmacht und wird in das Wartezimmer getragen. Hier erholt er sich allmählich. Ohne dass die Gefangenewärter es bemerken, trägt dazu wesentlich eine Dame bei, die sich dicht an den Verurteilten herandrängt und einen Zettel aufhebt, den jener auf den Boden geworfen hat. Thomas Busch hat seine Bewusstseinsstörung meisterhaft simuliert, und auf diese Weise seinem verkleideten Bundesgenossen den Befehl in die Hände gespielt: Beobachtet das Gefängnis und gebt acht auf das weisse Zeichen.

Einige Wochen vergehen. Das Gnadengesuch des Verurteilten ist abgewiesen worden, und der Geistliche erkundigt sich nach seinem letzten Wunsch. Dieser lautet recht ungewöhnlich. Thomas Busch bittet, einen Kriminalschriftsteller zu ihm zu lassen, dem er seine Erlebnisse in die Feder diktieren könne.

Der Gefängnisdirektor, der sich selbst ausserordentlich für Kriminalpsychologie interessiert, entschliesst sich, diesen Wunsch zu erfüllen und betraut seinen Freund, den Schriftsteller Dr. Stein, mit dieser Aufgabe. Dr. Stein betritt schon am nächsten Morgen in Begleitung eines Gefangenewärters die Zelle des gefürchteten Raubmörders, der ihn durchaus nicht niedergeschlagen, sondern in bester Laune empfängt und während seiner spannenden Erzäh-

lung unbemerkt ein weisses Zeichen auf den Hut des Schriftstellers malt.

"Ich möchte, "so beginnt Thomas Busch", Ihnen zunächst berichten wie ich vor drei Jahren aus dem Gefängnis in Edinburgh entsprang und Gefängnisdirektor wurde. Es gelangt mir nach mühseligen Vorbereitungen aus meiner Zelle zu schlüpfen, und ich betrat die endlos langen Korridore des Gebäudes gerade in dem Augenblick, da sich der Direktor erhob, um zu frühstücken. Vor nahenden Schritten flüchtete ich mich in das Kriminalmuseum, wo ich zu meiner grössten Freude alle die Gegenstände, die man mir bei meiner Verhaftung abgenommen hatte, säuberlich registriert vorfand. Im Besitze ausgezeichneten Maskierungsmaterials war es das Werk weniger Augenblicke, mir die Physiognomie des Gefängnisdirektors zu geben, in dessen Zimmer ich mich geschlichen hatte. Mit seiner Uniform bekleidet nahm ich die Nachricht von meiner eigenen Flucht entgegen, rüffelte meine Untergebenen und liess mir schliesslich die eisenbeschlagene Tür des Gefängnisses öffnen. Ich war frei! Dpoh genug für heute. Morgen werde ich Ihnen erzählen, wie ich eine Million stahl."

Noch ganz versunken in die aufregende Geschichte des Gefangenen, geht Dr. Stein in sein Heim zurück, ahnungslos, dass die Bundesgenossen des Raubmörders welche das weisse Zeichen an seinem Hut entdeckt haben, ihm von weitem folgen. Am nächsten Tage begibt sich einer der Freunde Buschs als Elektriker verkleidet in die Wohnung des Schriftstellers und trennt die Knöpfe von dem hellen Ueberzieher Dr. Steins ab. Dieser wird dadurch gezwungen, nur den dunklen Mantel zu tragen, auf welchem die weissen Zeichen deutlicher in Erscheinung treten und in dem sich das Material befindet, das Thomas Busch zu seiner Flucht braucht.

Wenige Stunden später erfährt Dr. Stein von einer der tollsten Taten des Gefangenen. Dieser hatte mehrere Monate gearbeitet,

um sich einen unterirdischen Zugang zur Antwerpener Bank zu verschaffen. Endlich konnte er zur Ausführung seines Planes schreiten. Durch Abfeuern eines Schusses lockte er die Wache in das Gewölbe hinab, wo er vorher einen Apparat zur Entwicklung giftiger Gase aufgestellt hatte. Während der Beamte betäubt niedersank, eilte Thomas Busch an ihm vorbei in die Stahlkammer, wo er einen Geldschrank mit Hilfe seines Sauerstoffbrenners durchbohrte. Allein er hatte den Alarmierungsapparat vergessen, der im Augenblick, da er nach den Wertpapieren griff, sein schrilles Warnungszeichen nach allen Richtungen hin ertönen liess. Busch entging jedoch seinen Verfolgern und erreichte den Motorsegler im Hafen, auf welchem ihn die Gefährteten erwarteten. An den ohnmächtig fluchenden Bankbeamten und Polizisten vorbei ging die Fahrt hinaus ins Meer.

Gegen Morgen sahen die Flüchtlinge am Horizonte die schlanke Lustjacht des Herzogs von Crew auftauchen. In dem Bankräuber stieg sogleich der Wunsch auf, sich des Schiffes zu bemächtigen und die Rolle des Herzogs zu spielen. Dem Wunsche folgt die Ausführung. Der Motorsegler legt an der Jacht an, die Insassen springen an Bord und überwältigen die ahnungslose Mannschaft und ihren schlafenden Führer. Die Gefangenen werden in den untersten Raum des Schiffes geschafft, Thomas Busch verwandelt sich in den Herzog und seine Gefährten in die Matrosen.

Von der Erzählung Thomas Buschs immer mehr gefesselt, bemerkt Dr. Stein nicht, wie er zum Werkzeug seiner Befreiung wird, ja, er freut sich sogar auf den nächsten Morgen, an dem der Gefangene seinen Bericht fortsetzt.

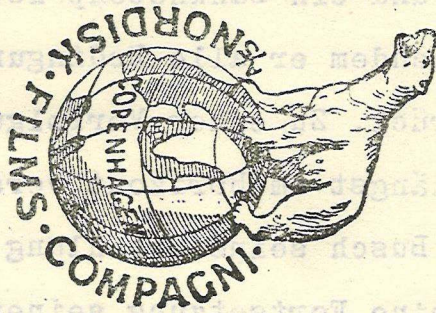
Nachdem die Jacht einige Tage vor der Küste gekreuzt hat, ankert sie vor dem Kurort Ponte Marco. Thomas Busch hat nämlich aus den Papieren des Herzogs gesehen, dass dieser ein Studienfreund

des Direktors der Spielbank von Ponte Marco ist. Welch eine gute Gelegenheit seiner Million noch einige hinzuzufügen! Durch einen Boten lädt der angebliche Herzog den Direktor Corrado und seine Tochter auf seine Jacht ein. Nach einem opulenten Frühstück, in dessen Verlauf der Direktor nicht ein einziges Mal an der Identität seines ^WGäbgebers mit seinem Jugendfreund zweifelt, wird er plötzlich überfallen und sein eben noch so freundlicher Wirt erklärt ihm kaltblütig, dass seine Tochter erschossen würde, wenn er ihm nicht das gesamte bare Kapital seiner Bank zur Verfügung stelle. In ohnmächtiger Wut muss es sich Corrado gefallen lassen, in der Begleitung der finsternen Matrosen in die Gewölbe seiner Bank herabzusteigen und ein Banknotenpaket nach dem andern auszuliefern. Erst nachdem er alle Bedingungen erfüllt hat, erhält er seine Tochter zurück. Zu einer Verfolgung ist es natürlich zu spät, da die Jacht längst am Horizont verschwunden ist.

Nachdem Thomas Busch seine Erzählung beendet hat, stellt er dem Schriftsteller eine Fortsetzung seiner Geschichte in Aussicht, die alles andere an Spannung übertreffe. Tief befriedigt begibt sich der Schriftsteller nach Hause wo er bereits am nächsten Morgen von den Bundesgenossen Thomas Buschs überfallen und gefesselt wird. In seinen Kleidern und seiner Maske betritt der wegenste der Gesellen das Gefängnis, um in die Zelle seines Kumpanen geführt zu werden. Den beiden Verbündeten ist es ein Leichtes den ahnungslosen Wärter zu überwältigen und seiner Uniform zu berauben. Als Dr. Stein befreit ist und die Hiobspost dem Gefängnisdirektor übermittelt, da ist Thomas Buschs Flucht längst gelungen. In der Zelle befindet sich nur der Gefangenenwärter, der in dem Kittels des Sträflings steckt, und ein Zettel mit den höhnischen Worten:

Besten Gruss und Dank an Dr. Stein! Ueber das letzte Kapitel meines ereignisreichen Lebens wird er wahrscheinlich auch ohne mein Diktat berichten können. Thomas Busch.

des Direktors der Spielbank von Porto Marzocco. Welch eine große
Gefahrenzeit seiner Million noch einige Minuten! Durch einen
Fotografen der angeblichen Herzogin von Porto Marzocco und seine
Tochter auf seine Jagd ein. Nach einem opulenten Frühstück, in
dessen Verlauf der Direktor nicht ein einziges Mal an der Identität
seiner Gefährtin mit seinem Jagdrevier zweifelt, wird er
plötzlich überfallen und sein eben noch so freundlicher Wirt er-
klistert ihm kaldbüchsig, dass seine Tochter erschossen wurde, wenn
er ihm nicht das gesamte bare Kapital seiner Bank zur Verfügung
stellt. In ohnmächtiger Wut muss er sich Corrado gefallen lassen,
in der Begleitung der finsternen Matrosen in die Gewölbe seiner
Bank herabzusinken und ein Bankrottgebet nach dem andern auszu-
sprechen. Erst nach einer langen Zeit erhellt sich, erhält
er seine Tochter zurück und es stellt sich heraus, dass es natürlich zu
spät ist, da die Jagd längst beendet ist.
Nachdem Thomas Busch die Geschichte seines Geschehens in Aussicht,
dem Schriftsteller eine Fortsetzung seiner Geschichte in Aussicht,
wie alles andere an Spannung übertrifft. Viel bedrückt begibt
sich der Schriftsteller nach Hause wo er bereits am nächsten
Morgen von den Bundesgenossen Thomas Buschs überfallen und gefes-
selt wird. In seinen Kleidern und seiner Maske betritt der ver-
wegenste der Gefallen des Gefährten, um in die Zelle seines Kum-
panen geführt zu werden. Den beiden Verdächtigsten ist es ein Leichtes
den schmerzhaften Witter zu überwinden und seiner Uniform zu
berauben. Als Dr. Stein betritt ist und die Hypothek des Gefäng-
nisdirektors übersteht, da ist Thomas Busch nicht länger
gekommen. In der Zelle befindet sich nur ein Gefangenenerwärter,
der in den Kissen des Gefängnisses liegt, und ein Zettel mit den
höchstens Werten:
Der Herr und Bank an Dr. Stein! Über das letzte Kapitel
meiner ersten Geschichte habe ich erwidert, auch ohne
mein Diktat berichten können.
Thomas Busch.

Mémoires d'un criminel.

Personnages:

Jules Desmoulins. un criminel M.Lauritz Olsen
Delaroche, homme de lettres. M.Fr.Jacobsen
Beaufort, directeur de la prison.. . . . M.Søndergaard
Cavarni, directeur du casino de Ponte Marco. M.Billesborg
Graziella, sa fille.. . . . Mile Ingeborg Skov

Jules Desmoulins est sans doute un des plus redoutables criminels du monde. Il s'est enfui de toutes les prisons dans lesquelles il a été enfermées, et il y a des nombreuses histoires de son talent inventif.

Encore une fois la police a dressé des pièges pour lui, et il vient d'y tomber. Assis dans sa cellule, il attend la sentence. Des sentinelles sont posées partout, mais Jules Desmoulins ne pense pas à s'enfuir maintenant. Longtemps avant qu'il ait été arrêté, il a préparé sa fuite, et il sait aussi bien que ses camarades, que dans quatre jours il sera libre.

Jules Desmoulins est condamné à mort. Quand il est ramené à sa cellule, il simule un malaise subit. Il est conduit dans la plus proche antichambre, où on le donne un verre d'eau. Dans sa main il cache une petite boule de papier, qu'il laisse tomber par terre. Une vieille dame, en réalité un des camarades de Jules Desmoulins en déguisement, ramasse la boule. Sur le papier il y a écrit: " l'heure est venue. Faites bien attention à la marque blanche."

L'aumônier de la prison vient voir Jules Desmoulins, et lui dit que le directeur l'a autorisé à annoncer qu'avant de quitter ce monde un dernier vœu lui sera accordé. Jules Desmoulins répond, que sa vie a été si riche en aventures singulières, qu'il pourrait désirer dicter ses mémoires à un homme capable d'en faire

2)

mémoires d'un criminel.

un récit. De cette manière le public connaîtra sa vie avant sa mort.

L'aumônier de la prison communique au directeur le dernier vœu du condamné à mort. Ils trouvent tous les deux que c'est un désir modeste, qu'on peut bien remplir, *puisque* le directeur peut choisir lui-même l'écrivain, qui écrira les mémoires du criminel, il n'y aura pas lieu de soupçon.

Le directeur s'adresse à l'écrivain Delaroche, qu'il connaît personnellement et dont il a confiance. L'écrivain trouve la mission singulière intéressante et le lendemain il se présente chez le directeur de la prison. Un geôlier le conduit à la cellule de Jules Desmoulins, et reste à la cellule tant que M. Delaroche y est.

L'écrivain est surpris de l'apparence de Jules Desmoulins. Il semble être un homme instruit et bien élevé, et sait raconter d'une manière captivante.

Tandis que l'écrivain est occupé d'écrire J. Desmoulins profite de l'occasion et met une marque de son doigt, blanchi de chaux, sur le chapeau noir de Monsieur Delaroche. C'est la marque blanche, la signe secrète pour les complices.

Quand Monsieur Delaroche quitte la prison, deux hommes postés devant la porte de la prison, le regardent fixement et en découvrant la marque blanche ils suivent l'écrivain à sa maison.

Le lendemain matin, avant que Monsieur Delaroche soit sorti, un homme vient sonner à la maison. C'est un des complices de Jules Desmoulins, qui s'est déguisé en employé de la compagnie de l'Électricité. Sous prétexte d'examiner l'électromètre, il est admis dans la vestibule, et en profitant de l'occasion il cache

3) Mémoires d'un criminel.

un billet dans le chapeau de l'écrivain.

De cette manière le célèbre Monsieur Delaroche , qui ne se doute de rien , devient porteur des lettres au prisonnier.

Quand l'écrivain arrive à la cellule de Jules Desmoulins, celui-ci trouve la lettre cachée dans le chapeau. Dans cette lettre ses complices lui annoncent que tout soit prêt.

Pour détourner les soupçons du directeur, Jules Desmoulins juge mieux d'attendre encore un jour et il demande à M. Delaroche de venir le lendemain, afin qu'il puisse lui dicter la troisième chapitre.

Le lendemain cependant Jules Desmoulins s'est enfui de la prison. Il s'y est pris comme suit:

Le lendemain matin les complices de Jules Desmoulins viennent trouver Monsieur Delaroche chez-lui. Ils demandent de lui parler et aussitôt qu'ils sont seuls avec lui, ils se jettent sur le pauvre homme et le lient à une chaise. Quelques minutes après ils quittent la maison, l'un des complices étant masqué exactement comme M. Delaroche et portant son pardessus et son chapeau. En ce déguisement il va à la prison dont les portes s'ouvrent volontiers pour lui. Suivi du geôlier il arrive à la cellule de Jules Desmoulins. Les deux malfaiteurs ont vite accablés le geôlier, dont l'uniforme Jules Desmoulins ôte , afin de le mettre lui-même. En compagnie du faux M. Delaroche Jules Desmoulins quitte la prison quelques minutes plus tard, sans être connu de personne.

un billet dans le chapeau de l'écrivain.

De cette manière le célèbre Monsieur Delaroché, qui ne se doute

de rien, devient porteur des lettres au prisonnier.

Quand l'écrivain arrive à la cellule de Jules Desmoulin,

celui-ci trouve la lettre cachée dans le chapeau. Dans cette lettre

ses complices lui annoncent que tout soit prêt.

Pour détourner les soupçons du directeur, Jules Desmoulin

Juge mieux d'attendre encore un jour et il demande à M. Delaroché

de venir le lendemain, afin qu'il puisse lui dicter la troisième

chapitre.

Le lendemain cependant Jules Desmoulin s'est ennuie de la

prison. Il s'y est pris comme suit:

Le lendemain matin Jules Desmoulin

viennent trouver Monsieur Delaroché. Ils demandent de lui

perler et aussitôt qu'il a dit, ils se jettent

sur le pauvre homme et le malade. Quelques minutes

après ils quittent la maison, les complices étant masqués

exactement comme M. Delaroché et portant son pardessus et son

chapeau. En ce déguisement il va à la prison dont les portes

s'ouvrent volontiers pour lui. Aussitôt qu'il arrive à la

cellule de Jules Desmoulin. Les deux maladeurs ont vite accablés

le réglier, dont l'uniforme Jules Desmoulin ôte, afin de le

mettre lui-même. En compagnie du faux M. Delaroché Jules Des-

monlin quitte la prison quelques minutes plus tard, sans

être connu de personne.

Nyt Program fra Lørdag den 3. Februar.

Hunde og Katte.

Et usædvanligt muntert lille Billede.

Der vil ikke være mange i Biografteatret, der ikke vil more sig over dette lille Billede, thi de Hunde og Katte, vi her præsenterer vore Tilskuere for, er ikke saa helt almindelige, men derimod nogle sjældent pudsige Fyre.

Først Katten, der gaar paa Jagt efter døde Fisk i et Akvarium, og dernæst de to gode Venner: den lille Kat og den store Hund. I en munter Leg faar de Tiden til at gaa og Tilskueren til at le, og mere kan man vel ikke forlange af dem.

Den stakkels Moder, der maa skaffe Die til en saadan Flok af forsultne Hvalpe, vil være sikker paa vor Velvilje og Beundring, ligesom Ungerne vil blive Genstand for forskellige Begejstringsudbrud.

Vi Mennesker holder nu alligevel en lille Smule af de umætlende Dyr, der tit og mange Gange faar Lejlighed til at løbe af med vort Hjerte . . . som f. Eks. nu her i Dag.

En Forbryders Liv og Levned.

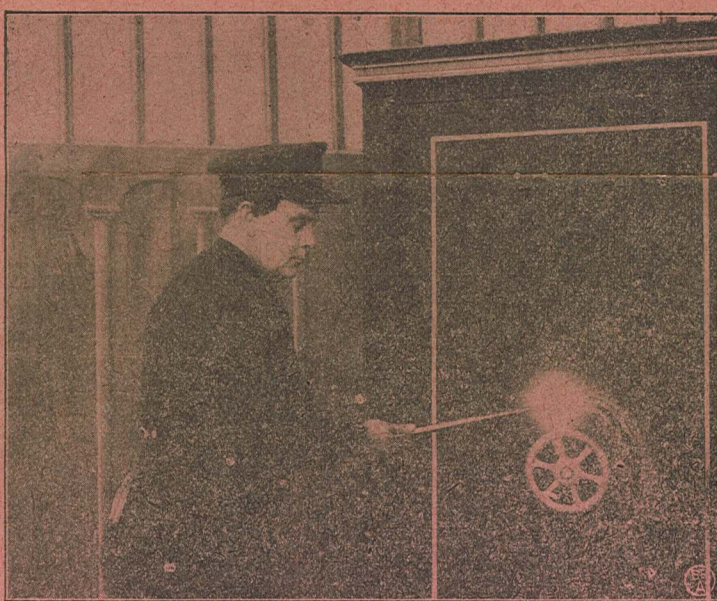
Kriminal-Roman i 3 Akter, 50 Afdelinger.

Optaget af Nordisk Films Compagni.

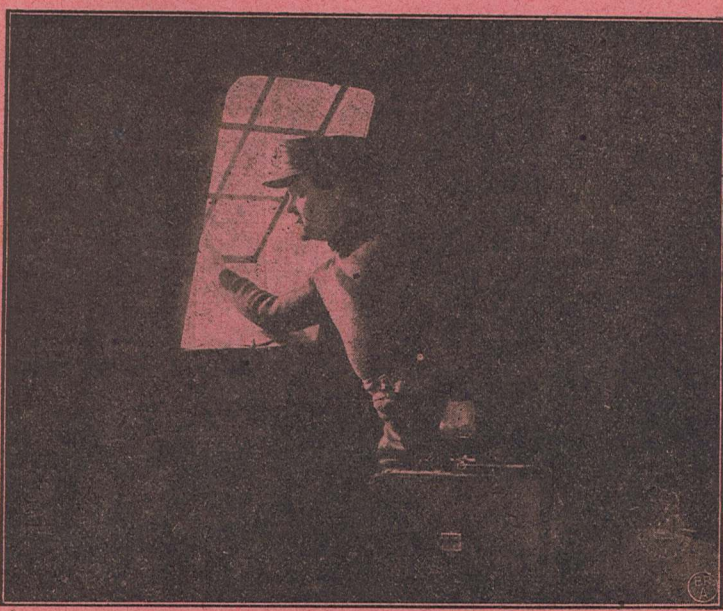

PERSONERNE

Thomas Busch	Lauritz Olsen.
Dr. Stein, Forfatter	Fr. Jacobsen.
Schreiber, Fængselsdirektør	H. Søndergaard.
Dernburg, Direktør for Spillebanken i Ponte Marco	Oluf Billesborg.
Elsie, hans Datter	Ingeborg Skov.

Beretningen om den Dødsdom es Liv og Levned er saa fuld af Spænding og saa rig paa Overraskelser, at den fængsler lige fra først til sidst. Og det bliver kun et yderligere Plus, at den blot aflægges for at tjene som et Led i den mørkdrevne Forbryders Kamp mod Samfundet.

1 Thomas Busch i sin Celle.	26 Eventyrlige Beretninger aflægges.
2 Retsbetjentene afhenter ham.	27 „Da jeg stjal en halv Million.“
3 Dommen forkyndes.	28 Indbrudet i Nationalbanken.
4 Dømt til Døden.	29 „Nu vil jeg fortælle om, da jeg var Storhertug.“
5 Paa Vej mod Cellen.	30 Den elegante Lystyacht ændres.
6 Et Ildebefindende.	31 Udenfor Spillebanken i Ponte Marco.
7 En Dame blandt Tilhørerne.	32 En Flugt med flere Millioner Frcs.
8 Atter i fuld Vigeur.	33 Atter i sit Hjem.
9 Den lille Papirskugle.	34 Et skæbnesvangert Besøg
10 Fængselspræstens Besøg.	35 Dr. Stein overmandes
11 En sidste Bøn.	36 Bundet paa Hænder og Fødder
12 „Jeg vilde gerne diktere mine Memoirer.“	37 Forklædt som Dr. Stein
13 Hos Forfatteren Dr. Stein.	38 Udenfor Fængslet
14 Et Brev fra Fængseldirektøren.	39 Thomas Busch parat
15 Dr. Stein belaver sig paa Diktaten.	40 Den falske Dr. Stein føres ind
16 I Cellen hos Thomas Busch.	41 Arrestbetjenten overfaldes
17 En glimrende Fortæller.	42 I Dr. Steins Hjem
18 Det hvide Mærke paa Hatten.	43 Stuepigen finder sin Herre bastet og bunden
19 Udenfor Fængselsporten.	44 Thomas Busch forklædt som Stein
20 „Der er han!“	45 En lille, vittig Seddel
21 Dagen efter.	46 Politiet alarmeres
22 Dr. Stein faar Besøg af Folk fra Elektriciteitsværket.	47 Thomas Busch forlader Fængslet
23 Thomas Buschs Medhjælper.	48 I den tomme Celle
24 En Seddel i Dr. Steins Hat.	49 Retsbetjenten befries
25 Den vidunderlige Memoirediktat genoptages.	50 Atter undsluppen den jordiske Retfærdighed

Søndag Kl. 4, 5, 7, 8, 9 og 10.

Søgnedage Kl. 8 og 9.